

HANDELINGEN

2:1-4

De uitstorting van de Heilige Geest op
de pinksterdag

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/handelingen/2-1-4

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Terugblik op de apostelen en Matthias	3 min	4
2	Het wachten en de betekenis van Pinksteren	3 min	5
3	Wetgeving en eerstelingen op Pinksteren	3 min	7
4	Pinksteren als historisch keerpunt	2 min	9
5	Levend water als beeld van de Geest	4 min	10
6	De gemeente als het hemelse Jeruzalem	1 min	13
7	De Geest maakt de woestijn vruchtbaar	2 min	13
8	God zoekt geestelijke vrucht in Israël	3 min	15
9	De Geest en de dorre beenderen	3 min	17
10	De belofde uitstorting van de Geest	3 min	18
11	Het geluid van wind bij de komst van de Geest	2 min	20
12	Vuur en de inwoning van God	4 min	21
13	Woonplaatsen en vuur in Jesaja 4	3 min	23
14	Iedere gelovige als Gods woonplaats	2 min	25

15	De vele woningen in het huis van de Vader	3 min	26
16	De gemeente als het huis van God	5 min	27
17	De Geest ontvangen en ermee vervuld zijn	3 min	30
18	Voortdurend vervuld worden met de Geest	2 min	32
19	Bovennatuurlijk spreken in andere talen	2 min	34
20	Twee uitersten over de gave van talen	5 min	35
21	De vrucht als bewijs van geestelijk leven	3 min	37
22	Gaven aan de boom en vrucht uit de boom	3 min	38
23	Geestelijke gaven en het teken van talen	2 min	40
	Om verder te lezen		41

1

Terugblik op de apostelen en Matthias

We gaan naar Handelingen 2. In hoofdstuk 1 zagen we dat Jezus een laatste opdracht gaf en Zijn discipelen beloofde dat de Heilige Geest hun gegeven zou worden. Hij zei in Handelingen 1:5:

want Johannes doopte wel met water, maar u zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.

HANDELINGEN 1:5

In vers 8 van hoofdstuk 1 zei Hij:

maar u zult de kracht van de Heilige Geest ontvangen, Die over u komen zal; en u zult Mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het uiterste van de aarde.

HANDELINGEN 1:8

Nu zullen we in hoofdstuk 2 lezen over de vervulling van die belofte.

In hoofdstuk 1, vlak nadat Jezus die belofte had gedaan, lezen we dat Hij naar de hemel opvoer. Een paar engelen kondigden de discipelen aan dat Hij zou terugkomen. Dat is lang geleden en daar zien we nog altijd naar uit. Het eerste wat de discipelen deden nadat Jezus was opgevaren, was een vervangende apostel voor Judas kiezen. Zoals ik al zei, schept dit geen precedent voor apostolische successie. Dat wil zeggen: het was niet zo dat telkens wanneer een apostel stierf, iemand hem moest vervangen, zodat er altijd een levende apostel van de twaalf zou zijn. Judas was echter van Christus afgefallen en had zijn post verlaten. Daardoor liet hij een vacature achter.

Later, in Handelingen 12, sterft de apostel Jakobus. Hij is de tweede van de oorspronkelijke twaalf die sterft, maar hij sterft trouw als martelaar en wordt niet vervangen. Een apostel die trouw sterft, verliest zijn ambt namelijk niet. De twaalf

apostelen zijn voor altijd de twaalf apostelen, zelfs wanneer ze in de hemel zijn.

We lezen dat deze man, Matthias, werd gekozen. Aan het einde van hoofdstuk 1 wordt ons eenvoudigweg verteld dat Matthias vanaf dat moment als een van de twaalf werd gerekend. Hij wordt bij de elf gerekend. We zullen in het boek Handelingen vaak lezen over de activiteiten van de apostelen, vooral in de eerste hoofdstukken. Wanneer er over de groep apostelen wordt gesproken, worden de twaalf bedoeld, en daar hoort Matthias bij, al wordt zijn naam in het boek Handelingen niet meer genoemd.

De namen van de meeste apostelen worden in het boek Handelingen overigens niet meer genoemd. Ze worden in hoofdstuk 1 bij name genoemd. In hoofdstuk 1 staat een lijst van de twaalf, of van de elf zonder Judas. Ze zijn nu met 120 mensen in een bovenzaal, onder wie Maria, de moeder van Jezus, en Zijn broers. Maar als je de twaalf apostelen, Maria en de vier broers van Jezus hebt, kom je nog steeds niet aan 120 mensen. Er zijn daar dus heel wat mensen van wie we de namen niet kennen en nooit zullen kennen voordat we in de hemel zijn.

2

Het wachten en de betekenis van Pinksteren

Zij waren op de Pinksterdag de oorspronkelijke christenen. Zij waren de eerste mensen die de naam droegen die wij en miljoenen andere mensen over de hele wereld dragen. Ze waren aan het wachten. De Bijbel zegt:

Dezen bleven allen eensgezind volharden in het bidden en smeken, met de vrouwen en Maria, de moeder van Jezus, en met Zijn broers.

HANDELINGEN 1:14

Misschien wisten ze niet hoelang het zou duren voordat de belofte werd vervuld, maar uiteindelijk bleken het tien dagen te zijn.

Na Zijn opstanding bleef Jezus veertig dagen bij hen, zoals in hoofdstuk 1 staat:

Hij heeft Zichzelf, nadat Hij geleden had, ook levend aan hen vertoond, met veel onmiskenbare bewijzen, veertig dagen lang, waarbij Hij door hen gezien werd en over de dingen sprak die het Koninkrijk van God betreffen.

HANDELINGEN 1:3

Daarna voer Hij op naar de hemel. Toen gingen er nog eens tien dagen voorbij, want het gebeurde op de Pinksterdag. Dat staat in de openingswoorden van hoofdstuk 2:

En toen de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eensgezind bijeen.

HANDELINGEN 2:1

Pinksteren is een woord dat vijftig dagen betekent. Het kreeg die naam omdat het vijftig dagen na het Pascha plaatsvond, of nauwkeuriger gezegd, na het eerstelingenoffer. Het Pascha vond elk jaar in het voorjaar plaats. De eerste zondag na het Pascha werd het Eerstelingenfeest genoemd, ongeacht op welke dag van de week het Pascha viel, want in verschillende jaren viel het op verschillende dagen van de week.

Het is interessant dat Jezus op het Pascha stierf en op de zondagochtend van het Eerstelingenfeest opstond. We beginnen een patroon te zien waarin God de oude Joodse feesten vervult door de belangrijke gebeurtenissen in het leven van Jezus: het Pascha werd vervuld door Zijn dood, het Eerstelingenfeest door Zijn opstanding, en nu Pinksteren.

Volgens de wet moesten ze vanaf het Eerstelingenfeest zeven weken tellen, wat neerkwam op 49 dagen. De dag die op die zeven weken volgde, was de vijftigste dag, en dat was Pinksteren. Ik geloof niet dat in het Oude Testament de term Pinksteren wordt gebruikt. Het wordt het Wekenfeest genoemd vanwege de zeven weken die tussen het Pascha en deze datum werden geteld.

Het werd soms ook het Oogstfeest of het Eerstelingenfeest genoemd, hoewel er op de eerste zondag na het Pascha al de Dag van de Eerstelingen was. Toen werden de eerstelingen van de gerstoogst gevierd, die vroeg binnenkwam. Iets later in het jaar, een paar weken later, kwamen de eerstelingen van de tarweoogst binnen, en dat was wat met Pinksteren werd gevierd. In zekere zin was dat een van de zaken die tijdens het feest werden gevierd.

3

Wetgeving en eerstelingen op Pinksteren

Het vierde ook het geven van de wet van Mozes. Het is interessant dat de Joden in de tweede eeuw, na de tijd van het boek Handelingen, tot de conclusie kwamen dat de wet op Pinksteren was gegeven. Het Oude Testament zegt dat niet, maar het is heel goed mogelijk. De Joden verlieten Egypte tijdens het Pascha. Vervolgens reisden ze in de periode tussen het Pascha en Pinksteren naar de Sinaï en ontvingen daar de wet.

Toen de wet voorschreef dat de Joden het Wekenfeest moesten vieren, werd er niet bij gezegd dat vijftig dagen later de dag was waarop Hij de wet gaf. Maar zo begrijpen de Joden het tegenwoordig ook. Met Pinksteren wordt de wetgeving herdacht, omdat die op die dag zou hebben plaatsgevonden. Het is dus een zeer belangrijke gebeurtenis. Maar Jeremia zei dat wanneer de Messias komt, Hij Gods wet in hun hart zal schrijven. Dit wordt door de Heilige Geest gedaan. En zoals de Joden ongetwijfeld op Pinksteren de wet van Mozes ontvingen, zo ontving de gemeente op diezelfde dag ook de wet die door de Heilige Geest in hun hart werd geschreven. En het werd ook het begin van de eerstelingen van de algemene tarweoogst.

Nu werden de eerste christenen binnengehaald in de gemeente. Ook wij maken deel uit van die oogst. Jakobus noemt zichzelf en zijn Joodse medechristenen in Jakobus hoofdstuk 1 een soort eerstelingen van Gods schepselen. Als je Jakobus 1:18 bekijkt...

Als je trouwens Jakobus 1:1 bekijkt, zul je zien dat de brief gericht is aan de twaalf stammen die in het buitenland verstrooid zijn. Maar hij heeft het niet over de ongeredde Joden, want later spreekt hij over:

Lasteren zij niet de goede Naam, Die over u is aangeroepen?

JAKOBUS 2:7

En:

Mijn broeders, heb het geloof in onze Heere Jezus Christus, de Heere der heerlijkheid, zonder aanzien des persoons.

JAKOBUS 2:1

enzovoort.

De lezers van Jakobus behoren tot de twaalf stammen, maar ze zijn het overblijfsel van de twaalf stammen dat Christus volgt, niet het hele Joodse volk. De ontvangers van deze brief zijn dus Joodse christenen uit de eerste eeuw. En in hoofdstuk 1, vers 18, zei Jakobus:

Overeenkomstig Zijn wil heeft Hij ons gebaad door het Woord van de waarheid, opdat wij in zeker opzicht eerstelingen van Zijn schepselen zouden zijn.

JAKOBUS 1:18

De Joodse gelovigen die op Pinksteren en kort daarna behouden werden, zijn de eerstelingen van de algemene oogst. Jij en ik, die niet Joods zijn, of zelfs als jij wel Joods bent: wij, die op een later tijdstip in de gemeente zijn binnengebracht, vormen de voortgaande oogst. De eerstelingen waren de allereerste aren van het graan die rijp waren geworden, binnengehaald waren en aan God werden aangeboden. Op de pinksterdag begonnen dus de eerstelingen van de gemeente binnengebracht te worden. En dit werd gemarkeerd door de gave van de Heilige Geest, zoals we zullen zien. Er staat dus:

4

Pinksteren als historisch keerpunt

En toen de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eensgezind bijeen. En plotseling kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en dat vervulde heel het huis waar zij zaten. En aan hen werden tongen als van vuur gezien, die zich verdeelden, en het zat op ieder van hen. En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen te spreken in andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

HANDELINGEN 2:1-4

Over deze openingsverzen moet veel gezegd worden, want dit zijn niet zomaar doorsneeversen. Dit zijn versen over het keerpunt in de geschiedenis. Als het tijdstip van de dood en opstanding van Jezus moet worden beschouwd als het voornaamste keerpunt in de geschiedenis, dan is de pinksterdag zeker het keerpunt in de geschiedenis van de gemeente. Want het volk Israël, dat wil zeggen het trouwe overblijfsel van Israël dat uit de discipelen van Jezus bestond, ontving op dit moment de belofte. Niet alleen de belofte van Jezus, maar ook die van de profeten vóór Hem. In het hele Oude Testament hadden de profeten geprofeteerd over een tijd waarin God Zijn Geest op heel Zijn volk zou leggen. En Jezus had die belofte herhaald.

Als je bijvoorbeeld naar Zacharia 14:8 kijkt, zei de profeet, of zei God:

Op die dag zal het geschieden dat er levend water vanuit Jeruzalem zal stromen, de ene helft ervan naar de zee in het oosten en de andere helft ervan naar de zee in het westen: 's zomers en 's winters zal het plaatsvinden.

ZACHARIA 14:8

5

Levend water als beeld van de Geest

en daarna wordt gezegd waarheen die zullen stromen. Nu, levend water: wat is levend water? Toen Jezus in Johannes hoofdstuk 4 met de vrouw bij de bron sprak, zei Hij:

Jezus antwoordde en zei tegen haar: Als u de gave van God kende, en wist Wie Hij is Die tegen u zegt: Geef Mij te drinken, u zou het Hem hebben gevraagd en Hij zou u levend water gegeven hebben.

JOHANNES 4:10

Hij legde niet precies uit wat dat was. Maar Hij verwees opnieuw naar levend water in Johannes hoofdstuk 7, toen Hij op het Loofhuttenfeest was.

Het zou mooi zijn geweest als het Pinksteren was. Dat zou mooi aansluiten bij waar we het hier over hebben, maar het doet er niet toe. Bij het Loofhuttenfeest hoorde een ceremonie waarbij water werd uitgegoten. Het was een ceremonie die in het najaar een week lang werd gehouden. De priesters putten water uit het bad van Siloam, brachten het naar de tempel en goten het naast het altaar uit. Dit stond symbool voor het een of ander. Tijdens die ceremonie stond Jezus te midden van de menigte op en deed Hij deze aankondiging. Dit staat in Johannes 7:37 tot en met vers 39:

En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus daar en riep: Als iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken.

JOHANNES 7:37

Jezus belooft opnieuw, zoals Hij dat in Johannes hoofdstuk 4 tegen de vrouw bij de bron deed, dat je ergens van kunt drinken: levend water dat Hij je zal geven. Hij zegt dat volgens de Schrift uit het binnenste van de gelovige stromen van levend water zullen vloeien. We hebben het hier niet over letterlijk water. Het gaat niet over echt water. Dit is symbolisch.

De profeten schreven ook in dichterlijke taal. Zoals iedereen weet die het Oude Testament bestudeert, schreven zij poëzie, net zoals de Psalmen, Spreuken en Job in dichtvorm geschreven zijn. Daarom gebruiken ze bloemrijke taal. Ze gebruiken beeldspraak. En toen Jezus zei:

Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.

JOHANNES 7:38

betekende dat niet dat er letterlijk water uit je lichaam zou komen. Johannes vertelt ons in vers 39, het direct daaropvolgende vers, zelfs wat Hij wel bedoelt:

En dit zei Hij over de Geest, Die zij die in Hem geloven, ontvangen zouden; want de Heilige Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was.

JOHANNES 7:39

Dat wil zeggen: omdat Jezus nog niet was opgestaan, kon de Heilige Geest nog niet in het algemeen aan het volk van God worden gegeven. Maar Hij voorspelde dat dit wel zou gebeuren. Hij zei:

Als je in Mij gelooft, zul je merken dat er levend water uit je stroomt.

En Johannes zegt dat Hij het over de Heilige Geest heeft. Dit zal later gebeuren. Het zou niet gebeuren voordat Jezus verheerlijkt was, maar het zou wel gebeuren. Hij zegt:

Uit je buik zullen rivieren van levend water stromen.

Wat interessant is, is dat Jezus zei:

Zoals de Schrift heeft gezegd.

Hij moet naar het Oude Testament verwijzen, want er bestond nog geen nieuwtestamentische Schrift. Dus waar verwijst Hij in het Oude Testament naar wanneer Hij zegt:

Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.

JOHANNES 7:38

Er is maar één passage in het Oude Testament waarin rivieren van levend water worden genoemd. Dat is Zacharia 14:8. Daar staat:

Op die dag zal het geschieden dat er levend water vanuit Jeruzalem zal stromen, de ene helft ervan naar de zee in het oosten en de andere helft ervan naar de zee in het westen: 's zomers en 's winters zal het plaatsvinden.

ZACHARIA 14:8

Het is de enige verwijzing naar levend water in het Oude Testament. En dus moet Jezus, toen Hij zei:

Zoals de Schrift zei dat dit zou gebeuren, verwezen hebben naar de enige Schriftplaats waarin dit genoemd wordt.

6

De gemeente als het hemelse Jeruzalem

Maar Zacharia zei dat het levende water uit Jeruzalem zou stromen. Jezus zei dat het uit de gelovige zou stromen. Is dat een probleem? Niet als je naar Hebreeën 12 kijkt. In Hebreeën 12 schrijft de auteur van Hebreeën aan Joodse christenen in de eerste eeuw. In vers 22 maakt hij deze opmerking:

Maar u bent genaderd tot de berg Sion en tot de stad van de levende God, tot het hemelse Jeruzalem en tot tienduizendtallen van engelen,

HEBREEËN 12:22

Met 'de algemene vergadering en gemeente van de eerstgeborenen' doelt de schrijver van Hebreeën op de gemeente. Er is maar één gemeente, de gemeente van Jezus Christus. Hij is het hoofd van het hele lichaam. Wij zijn tot die gemeente gekomen. Wij zijn deel van die gemeente geworden. En de schrijver duidt de gemeente aan als de berg Sion, de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem. De vroege gemeente zag zichzelf als het nieuwe hemelse Jeruzalem, de stad van God, het volk van God. Bedenk dat Jezus in de Bergrede zei:

U bent het licht van de wereld. Een stad die boven op een berg ligt, kan niet verborgен zijn.

MATTHEÛS 5:14

Jullie zijn een stad die zichtbaar moet worden gemaakt. Het is de stad van God. Het is de geestelijke berg Sion, het geestelijke Jeruzalem.

7

De Geest maakt de woestijn vruchtbaar

Zacharia sprak in bewoordingen die geestelijk moesten worden opgevat. Dat is duidelijk, want Jezus is Degene Die ze uitlegde. Zacharia zei:

Er zal levend water uit Jeruzalem stromen.

Volgens het Nieuwe Testament is de gemeente, het volk van Christus, het hemelse Jeruzalem. En Jezus zei:

Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.

JOHANNES 7:38

Zo legde Jezus Zacharia dus uit. De Heilige Geest zou door de gemeente heen naar de wereld stromen en de wereld van water voorzien.

Jesaja had hier ook in dichtelijke taal over gesproken. Jesaja 32, vanaf vers 12, gaat over de verwoesting die aan de komst van de messiaanse tijd vooraf zal gaan. Maar de komst van de messiaanse tijd wordt in vers 15 genoemd. Hij zegt dat dit allemaal zo zal zijn. Geestelijk gesproken zal er een woestenij zijn:

Totdat over ons uitgegoten wordt de Geest uit de hoogte. Dan zal de woestijn tot een vruchtbaar veld worden en het vruchtbare veld zal als een woud beschouwd worden.

JESAJA 32:15

Als je het hele boek Jesaja al eens hebt gelezen, weet je dat Jesaja heel vaak spreekt over rivieren in de woestijn en over water dat wordt uitgegoten. De woestijn zal bloeien en uitlopen en vrucht voortbrengen. De woestijn zal bloeien als een roos en de aarde met haar vrucht vullen. Jesaja gebruikt deze beelden minstens zes, zeven of acht keer door het hele boek heen. Gewoonlijk gebruikt hij het beeld van een woestijn die door een overvloed aan water wordt overspoeld, waardoor de woestijn in een vruchtbare plaats

verandert. En nu maakt Jesaja heel duidelijk waar hij het over heeft. We hebben het hier over geestelijk water. Het is de Geest Die uitgegoten zal worden, en dan zal de woestijn een vruchtbare plaats worden.

8

God zoekt geestelijke vrucht in Israël

Jesaja heeft dus, net als de andere profeten die in dichtvorm schreven, Israël vóór de tijd van de Messias als vruchteloos voorgesteld. Jezus vervloekte de vijgenboom omdat die geen vrucht droeg. Jesaja sprak in hoofdstuk 5 over Israël als een wijngaard die God had geplant, waaraan Hij geen goede vrucht kon vinden. Het hele idee in het Oude Testament, dat doorloopt tot in het Nieuwe Testament, is dat God naar vrucht zoekt. Toen Hij de mensen schiep, zei Hij:

En God zegende hen en God zei tegen hen: Wees vruchtbaar, word talrijk, vervul de aarde en onderwerp haar, en heers over de vissen van de zee, over de vogels in de lucht en over al de dieren die over de aarde kruipen!

GENESIS 1:28

Daarmee bedoelde Hij natuurlijk dat ze zich moesten voortplanten. Maar in de rest van het Oude Testament wordt vruchtbaarheid vervolgens een beeld voor godvruchtig en geestelijk worden. In Jesaja 5 staat het beeld, of de gelijkenis, van God Die een wijngaard plant en naar vrucht zoekt. Hij zei—

Hij verwachtte dat de wijngaard goede druiven zou voortbrengen, maar hij bracht wilde druiven voort.

JESAJA 5:2

Wanneer Hij die gelijkenis in Jesaja 5:7 uitlegt, zegt Hij:

Want de wijngaard van de HEERE van de legermachten is het huis van Israël, en de mannen van Juda zijn Zijn lievelingsplant. Hij verwachtte goed bestuur, maar zie, het werd bloedbestuur, gerechtigheid, maar zie, het werd geschreeuw.

JESAJA 5:7

Het punt is dat de vrucht, de goede druiven waar God naar zoekt, een metafoor zijn voor een goed leven. God wilde dat Zijn volk een volk van recht en gerechtigheid zou zijn. Dat is de vrucht die Hij van Israël wilde, maar die brachten ze niet voort.

Wanneer Jezus de vijgenboom vindt die Israël voorstelt en hem vervloekt, is dat omdat Hij er geen vrucht aan kan vinden, net zoals God in Israël geen vrucht kon vinden. Bedenk dat we dit eerder hebben gezien. Johannes de Doper zei in Mattheüs, hoofdstuk 3, dat de bijl al aan de wortel van de boom ligt:

De bijl ligt zelfs al aan de wortel van de bomen; elke boom dan die geen goede vrucht voortbrengt, wordt omgehakt en in het vuur geworpen.

MATTHEÛS 3:10

Hij spreekt over het Joodse volk dat God niet volgt, net zoals het dat in de tijd van Jesaja niet deed. Voor het grootste deel verwierpen ze ook Christus, behalve het overblijfsel.

Er zijn altijd enkele mensen die vrucht dragen. Er is in Israël altijd een vruchtbaar, rechtvaardig overblijfsel. Zij zijn degenen die in het Oude Testament naar de profeten toe kwamen en hen gehoorzaamden. Zij zijn degenen die naar Christus toe kwamen toen Hij hier was en Hem gehoorzaamden, en zij werden Zijn discipelen. Later noemden zij zichzelf de gemeente. Later werden ook heidenen aan de groep toegevoegd, als takken die op een olijfboom geënt zijn, zegt Paulus in Romeinen 11.

Het punt hier is dat de gemeente in deze profetieën wordt gezien als het Israël aan wie God deze beloften vervult. Het is het trouwe overblijfsel van Israël, degenen die volgelingen van de Messias zijn. Zij zijn degenen over wie God Zijn Geest uitstort. Zij worden verkwikt en vruchtbaar, als een woestijn die verandert in een vruchtbaar veld. Dat is het beeld dat Jesaja gebruikte.

9

De Geest en de dorre beenderen

Ezechiël 37 bevat het bekende beeld van de dorre beenderen en hoe die over de woestijn verspreid lagen. Ezechiël kreeg de opdracht om tegen de beenderen te profeteren, en toen voegden die zich samen tot lichamen. Maar ze waren dood. Het waren dode lichamen, maar geen losse beenderen meer. Toen kreeg hij de opdracht om tegen de geest te profeteren. Sommige vertalingen geven het hier weer als ‘de adem’ of ‘de wind’. Dat is allemaal hetzelfde. Ruach kan in het Hebreeuws adem, geest of wind betekenen. Ezechiël profeteert tegen de adem, de Geest, en Die komt in deze lichamen, waarna ze tot leven komen.

Later in het hoofdstuk wordt als uitleg gegeven dat God Israël weer bijeen zal brengen, omdat de dorre beenderen de Joden in Babylon voorstellen. God zegt:

Toen zei Hij tegen mij: Mensenkind, deze beenderen zijn heel het huis van Israël. Zie, ze zeggen: Onze beenderen zijn verdord en onze hoop is vergaan, wij zijn afgesneden!

EZECHIËL 37:11

God zegt dat Hij hen weer bijeen zal brengen, en dat deed Hij in de tijd van Zerubbabel, in 539 voor Christus. Hij bracht hen weer bijeen in hun land. Dan zegt Hij in vers 14 — dit is Ezechiël 37:14:

Ik zal Mijn Geest in u geven, u zult tot leven komen en Ik zal u in uw land zetten. Dan zult u weten dat Ik, de HEERE, dit gesproken en gedaan heb, spreekt de HEERE.

EZECHIËL 37:14

Dat de adem in deze dode lichamen kwam, beeldde uit dat de Geest kwam toen Israël terugkeerde. Wat we zien, is dat Ezechiël een tweevoudig herstel van Israël profeteert voor de tijd dat ze in de Babylonische ballingschap waren. Het ene was dat ze hersteld zouden worden en bijeengebracht, zoals beenderen tot een lichaam worden samengevoegd, maar ze zijn dood. Ze hebben de Geest niet. Toen God hen vanuit Babylon bijeenbracht in Israël en hen weer als volk bijeenbracht, was dat de eerste fase. Maar er was nog een andere fase die nog niet gekomen was:

Ik ga Mijn Geest in je leggen.

Dat is de tweede profetie. Hij profeteerde tot de Geest, de adem, dat Die in deze mensen moest komen. Dat is wat er op de Pinksterdag gebeurde.

10

De beloofde uitstorting van de Geest

Steeds weer spraken de profeten erover dat de tijd van de Messias gekenmerkt zou worden doordat de Geest aan Zijn volk werd gegeven. Zelfs bij deze gelegenheid van Pinksteren zal Petrus nog een andere profeet aanhalen, Joël. Joël 2:28-32 zal later in dit hoofdstuk, in Handelingen 2, worden aangehaald wanneer Petrus gevraagd wordt het verschijnsel uit te leggen waar iedereen zich over verwondert: waarom spreken al deze mensen in deze talen, terwijl ze allemaal Galileeërs zijn? Hij zal het uitleggen:

Maar dit is wat gesproken is door de profeet Joël:

HANDELINGEN 2:16

Opnieuw zegt Joël — zegt God:

Daarna zal het geschieden dat Ik Mijn Geest zal uitstorten op alle vlees: uw zonen en uw dochters zullen profeteren, uw ouderen zullen dromen dromen, uw jongemannen zullen visioenen zien. Ja, zelfs op de dienaren en op de dienaressen zal Ik in die dagen Mijn Geest uitstorten. Ik zal wondertekenen geven aan de hemel en op de aarde: bloed en vuur en rookzuilen. De zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed, voor die dag van de HEERE komt, die grote en ontzagwekkende. Het zal geschieden dat ieder die de Naam van de HEERE zal aanroepen, behouden zal worden. Want op de berg Sion en in Jeruzalem zal ontkoming zijn, zoals de HEERE gezegd heeft, namelijk bij hen die ontkomen zijn, die de HEERE roepen zal.

JOËL 2:28-32

Steeds weer komen we dit thema tegen, dat God Zijn Geest zal uitstorten. Op de Pinksterdag vervult Hij dit. Het is ook de vervulling van de belofte van Jezus dat, als je een gelovige bent, uit je binnenste rivieren van levend water zullen stromen. Of toen Hij in de bovenzaal zei:

En Ik zal de Vader bidden, en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijft tot in eeuwigheid, namelijk de Geest van de waarheid, Die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet, maar u kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn.

JOHANNES 14:16-17

Al deze beloften uit het Oude Testament en van Jezus Zelf worden op dit moment vervuld.

Het is het keerpunt in Gods omgang met Zijn volk. In het Oude Testament kwam de Heilige Geest slechts over enkelen: hier een profeet, daar een richter, hier een koning. Maar nu moet Gods Geest over heel Gods volk komen, en dat is het verschil. In het Nieuwe Testament wordt de Heilige Geest het gemeenschappelijke bezit van alle gelovigen, en niet alleen van enkele uitverkoren profeten hier en daar, zoals in het Oude Testament.

11

Het geluid van wind bij de komst van de Geest

Deze gebeurtenis, de uitstorting van de Geest, gaat gepaard met enkele verschijnselen. Een deel ervan was hoorbaar en een deel was zichtbaar. Wat ze hoorden, was het geluid van een geweldige, voortgedreven wind uit de hemel. Het feit dat het geluid uit de hemel kwam, wijst er natuurlijk op dat er iets uit de hemel komt. Het geluid van de wind gaat uit van de hemel. En nogmaals, wind en Geest zijn hetzelfde woord, zowel in het Hebreeuws als in het Grieks. In het Hebreeuws is het ruach, maar in het Grieks pneuma. Het betekent wind, geest. En zo klinkt er bij de komst van de Geest het geluid van een wind, alsof God iets uitstort. In dit geval geen vloeistof, maar wind, lucht, Zijn adem over de gemeente. Ze komen tot leven, zoals toen God de levensadem blies in Adams dode lichaam van klei en hij een levende ziel werd. Zo wordt de gemeente een levend wezen. Paulus zou haar omschrijven als een lichaam, het lichaam van Christus, dat nu met Zijn Geest vervuld is.

Er is geen enkele aanwijzing dat er werkelijk wind was. Hun haar waaide daarbinnen bijvoorbeeld waarschijnlijk niet alle kanten op. Het was een geluid als van een wind. Ze zeiden niet dat ze de wind voelden of iets dergelijks. Het was alleen een geluid dat de indruk wekte dat daar een geweldige wind was. Het is zoals toen Ezechiël profeteerde tot de wind, of tot de adem, en die over de lichamen kwam die eerst dood waren. Geestelijk komen deze mensen dus tot leven doordat de wind, de Geest, over hen komt.

Het verschijnsel van kleine vlammen boven hun hoofd, tongen van vuur boven hun hoofd, is uniek. We vinden dit nergens anders, hoewel er in het boek Handelingen andere gevallen zijn waarin mensen met de Geest vervuld worden. Naast dit geval lezen we in het boek Handelingen over minstens vijf andere gelegenheden waarbij

mensen met de Geest vervuld werden. En er waren er ongetwijfeld nog veel meer die niet zijn opgetekend. Maar in de gevallen die wel zijn opgetekend, wordt niets gezegd over deze tongen van vuur boven hun hoofd.

12

Vuur en de inwoning van God

Wat heeft dat te betekenen? Ik heb nog nooit iemand horen beweren dat hij wist waarom die tongen van vuur daar waren of wat hun betekenis was. Hooguit werd misschien geopperd dat ieder mens een woonplaats van God was. In de tabernakel in het Oude Testament woonde God op aarde te midden van Zijn volk. Er was een vuurkolom waarin Gods aanwezigheid 's nachts te zien was, en overdag een wolkkolom. Gods aanwezigheid rustte op de tabernakel en was in de tabernakel. Ieder mens wordt nu als het ware een tabernakel, of een woonplaats van God, omdat de Heilige Geest in ons woont.

Om dit te begrijpen, denk ik dat we twee Schriftgedeelten met elkaar moeten vergelijken, één in het Nieuwe Testament en één in het Oude Testament. Het ene staat in Johannes 14. Het andere staat in Jesaja 4. In Johannes 14, vanaf vers 16, belooft Jezus dat Hij de Heilige Geest naar Zijn discipelen zal sturen. Maar Hij gaat verder en zegt in vers 23:

Jezus antwoordde en zei tegen hem: Als iemand Mij liefheeft, zal hij Mijn woord in acht nemen; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen naar hem toe komen en bij hem intrek nemen.

JOHANNES 14:23

Dat wil zeggen dat de Vader en Jezus zullen komen en Hun intrek zullen nemen bij degene die Jezus liefheeft en Zijn woord bewaart. Dat is wat Hij zegt:

Als je van Mij houdt, houd je dan aan wat Ik gezegd heb; de Vader zal van je houden, en Wij zullen komen en bij je komen wonen.

Op welke manier nemen de Vader en de Zoon Hun intrek bij ons? Zeker door de inwoning van de Heilige Geest. En dat is natuurlijk de context. Slechts een paar verzen eerder sprak Hij over het zenden van Zijn Geest om bij hen te blijven.

De Heilige Geest, de Vader en de Zoon zijn één God. Zij zijn drie personen, maar Zij zijn één God. Wanneer de Heilige Geest in ons komt, is dat de Geest van God, de Geest van de Vader, de Geest van Christus. De Vader en Christus wonen bij ons in de gestalte van de Geest. Wanneer we zeggen: 'Jezus leeft in mijn hart', bedoelen we niet dat de mens Jezus, met gaten in Zijn handen en voeten, in ons hart zit. Hij is aan de rechterhand van God in de hemel, en Hij is daar totdat Hij terugkomt. Wie is er dan in ons hart? De Bijbel maakt dat duidelijk. Het is de Geest van Christus Die in ons is. Christus is in ons doordat Zijn Geest in ons is. Door de Geest van God woont God in ons.

Er staat:

Wij zullen komen en bij hem komen wonen.

Het woord voor 'woonplaats' in Johannes 14:23 is in het Grieks het woord monē. Dit woord mone is verwant aan het werkwoord meno. In het Grieks is meno het werkwoord 'blijven' of 'wonen'. Dat is het woord dat Jezus gebruikte toen Hij zei:

Als u in Mij blijft en Mijn woorden in u blijven, vraag wat u maar wilt en het zal u ten deel vallen.

JOHANNES 15:7

of:

Ik ben de Wijnstok, u de ranken; wie in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt u niets doen.

JOHANNES 15:5

Het Griekse woord meno betekent dus blijven of wonen, en dat is een werkwoord. Meno is een werkwoord. De zelfstandige vorm daarvan is mone. Je verwisselt eigenlijk alleen de letters: van M-E-N-O naar M-O-N-E.

Mone is een zeldzaam zelfstandig naamwoord in de Bijbel. Het komt maar twee keer voor in het Nieuwe Testament. Maar de letterlijke betekenis ervan is een plaats waar iemand woont, een woonplaats, of een plaats waar iemand blijft. Het is een verblijf. Het werkwoord betekent blijven. Het zelfstandige naamwoord betekent een verblijfplaats, een woonplaats. Hier zegt Jezus:

Jezus antwoordde en zei tegen hem: Als iemand Mij liefheeft, zal hij Mijn woord in acht nemen; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen naar hem toe komen en bij hem intrek nemen.

JOHANNES 14:23

Houd die bewoording in gedachten en kijk dan eens naar Jesaja 4.

13

Woonplaatsen en vuur in Jesaja 4

Zo bestudeer je Handelingen, want Handelingen is geen op zichzelf staand boek. Het staat in de context van de hele Bijbel, en wat God in Handelingen deed, staat in de context van wat God door de hele Schrift heen beloofde. Je zult de betekenis van Handelingen niet begrijpen als je niet weet wat God deed in verband met wat Hij had gezegd dat Hij zou gaan doen. Daarom moeten we zien wat eraan voorafgaat.

In Jesaja 4:5-6 gaat het over het tijdperk van de Messias. Hoe weet ik dat? Omdat vers 2 zegt:

Op die dag zal de SPRUIT van de HEERE tot een heerlijk sieraad zijn, en de vrucht van de aarde tot glorie en luister voor hen in Israël die ontkomen zijn.

JESAJA 4:2

Dat is het trouwe overblijfsel van Israël. Er zal vrucht zijn, en de Spruit, wat een naam voor de Messias is, zal in die tijd heerlijk zijn. Jezus wordt dus verheerlijkt in Zijn opstanding.

Maar let op wat er in vers 5 en 6 staat:

dan zal de HEERE over elke plaats op de berg Sion en over de samenkomsten ervan overdag een wolk scheppen en rook, en 's nachts een schijnsel van vlamvend vuur; ja, over alles wat heerlijk is, zal een beschutting zijn. Dan zal een hut dienen tot schaduw overdag tegen de hitte, en als toevlucht en schuilplaats tegen de vloed en tegen de regen.

JESAJA 4:5-6

Weet je nog wat Jezus zei?

Jij bent een woonplaats van God.

We hebben in Hebreëën gezien dat de gemeente zichzelf als de berg Sion beschouwde, als dit hemelse Jeruzalem enzovoort, de algemene vergadering en de gemeente van de eerstgeborenen. De spreker baseert zijn uitleg hier op de Engelse weergave 'elke woonplaats op de berg Sion'; de HSV heeft 'elke plaats op de berg Sion'. De berg Sion zou in het Nieuwe Testament als de gemeente worden beschouwd. De woonplaatsen zijn jij en ik. Ik ben een woonplaats; jij bent een woonplaats. Jezus zei dat in het vers dat we gelezen hebben.

Dus elke woonplaats en de samenkomst van de woonplaatsen, de bijeengekomen gemeente en de afzonderlijke christenen:

dan zal de HEERE over elke plaats op de berg Sion en over de samenkomsten ervan overdag een wolk scheppen en rook, en 's nachts een schijnsel van vlamvend vuur; ja, over alles wat heerlijk is, zal een beschutting zijn. Dan zal een hut dienen tot schaduw overdag tegen de hitte, en als toevlucht en schuilplaats tegen de vloed en tegen de regen.

JESAJA 4:5-6

De Engelse vertaling waarop de spreker zich baseert, gebruikt hier woorden die ook met 'tent', 'tabernakel' en 'baldakijn' kunnen worden weergegeven; de HSV heeft 'beschutting' en 'hut'.

14

Iedere gelovige als Gods woonplaats

Dit is natuurlijk allemaal heel poëtisch. Hij zegt in wezen dat er in het tijdperk van de Messias een tabernakel zal zijn, een woonplaats van God. Er zal zelfs een samenkomst van tabernakels zijn die samen een grotere tabernakel vormen. Er zullen veel woonplaatsen zijn. Boven elk daarvan zal een vuurvlam zijn, zoals er boven de tabernakel van Mozes vuur was.

Jezus zei dat je een van die woonplaatsen zult zijn als je Hem liefhebt. Maar boven de gezamenlijke woonplaats, de samenkomst daarvan, is ook nog een ander baldakijn. Dat wil zeggen: iedere christen is een woonplaats van God, maar de christenen die gezamenlijk als gemeente bijeenkomen, zijn in een vollere, andere betekenis de woonplaats van God. God woont in de gemeente als geheel; Hij woont in jou als individu. Dat is het punt. Boven elke woonplaats zal een vuur zijn.

Dit is ongetwijfeld wat in vervulling ging toen zij boven iedere persoon vuur zagen en de Heilige Geest in hen kwam wonen. Iedere persoon werd een woonplaats van God, en boven iedere woonplaats was er 's nachts een vuur. Maar het is niet nodig Jesaja letterlijk op te vatten, want hij gebruikt beeldspraak die ons aan de tabernakel in het Oude Testament herinnert. Zoals God in een tabernakel woonde en Zijn aanwezigheid kenbaar was door de aanwezigheid van de vuurkolom erboven, zo zal in het tijdperk van de Messias de plaats waar God woont herkenbaar zijn aan de aanwezigheid van dit vuur.

Dat betekent niet dat iedere christen door de hele geschiedenis heen met zichtbaar vuur op zijn hoofd zal rondlopen. Maar toen de gemeente met Pinksteren voor het eerst door de Geest de woning van God werd, verscheen dat vuur als teken dat deze voorspelling was uitgekomen.

15

De vele woningen in het huis van de Vader

Als je opnieuw naar Johannes 14 kijkt: ik wil je niet in verwarring brengen, maar ik zei dat het woord monē, ‘woonplaats’, dat we in Johannes 14:23 aantreffen, maar twee keer in het Nieuwe Testament voorkomt. Hoeveel van jullie weten waar die andere plaats is? Die staat ook in Johannes 14. Het is Johannes 14:2.

In de oudere vertalingen luidt Johannes 14:2:

In het huis van Mijn Vader zijn veel woningen; als dat niet zo was, zou Ik het u gezegd hebben. Ik ga heen om een plaats voor u gereed te maken.

JOHANNES 14:2

De spreker bespreekt hier het woord ‘mansions’ uit oudere Engelse vertalingen. Op deze enige andere plaats in de Bijbel waar dit Griekse woord monai voorkomt, gebruikt de HSV al het woord ‘woningen’. Volgens de spreker betekent monai ‘woonplaatsen’.

De meeste moderne vertalingen hebben het zo weergegeven:

In het huis van mijn Vader zijn veel kamers.

Waarom? Omdat je in een huis in een kamer woont. Een kamer is de plaats waar mensen in een huis wonen, en het woord monai betekent een woonplaats. Het woord ‘mansions’ is een absurde vertaling. Ik weet niet hoe iemand bij een Grieks woord dat ‘woonplaats’ betekent, ervoor heeft kunnen kiezen het Engelse woord ‘mansion’ te gebruiken en te denken: ‘Dat is een geweldig woord.’ Een mansion heeft de heel specifieke betekenisnuance van een groot huis van een rijk iemand, enzovoort.

Het gaat niet over landhuizen. Het gaat over woonplaatsen in Gods huis. God woont in Zijn huis, en Hij heeft veel woonplaatsen in Zijn huis. Later in het hoofdstuk staat dat als je Hem liefhebt, je een van die woonplaatsen zult worden.

Jezus antwoordde en zei tegen hem: Als iemand Mij liefheeft, zal hij Mijn woord in acht nemen; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen naar hem toe komen en bij hem intrek nemen.

JOHANNES 14:23

Dit zijn de enige twee keren dat monai in de Bijbel voorkomt. Jezus zegt:

Het huis van mijn Vader heeft veel van die monai.

en jij kunt er een van zijn. Wat is Zijn huis dan? Zijn huis is het hele lichaam van Christus, de hele tempel van God, de hele gemeente. Dat is het huis van de Vader. Ik laat me hierdoor niet te veel afleiden, maar ik weet dat ons allemaal is geleerd dat Jezus met de woorden:

In het huis van Mijn Vader zijn veel woningen; als dat niet zo was, zou Ik het u gezegd hebben. Ik ga heen om een plaats voor u gereed te maken.

JOHANNES 14:2

16

De gemeente als het huis van God

de hemel bedoelde. De Bijbel noemt vaak het huis van de Heere of Gods huis, en daarmee wordt nooit de hemel bedoeld. God is in de hemel, maar Hij is ook overal elders. David zei:

Al steeg ik op naar de hemel, U bent daar; of legde ik mij neer in de hel, zie, U bent daar.

PSALMEN 139:8

Er is geen plaats waar God niet is.

De vraag is: wat wordt in de Bijbel Zijn huis genoemd? In het Oude Testament werd de tabernakel die Mozes bouwde het huis van de Heere genoemd. Toen Salomo de tempel bouwde, kwam die bekend te staan als het huis van de Heere. Ook aan het begin van Jezus' bediening werd de tempel nog het huis van God genoemd, toen Hij zei:

En Hij zei tegen hen die de duiven verkochten: Neem deze dingen vanhier weg, maak niet het huis van Mijn Vader tot een huis van koophandel.

JOHANNES 2:16

en Hij de geldwisselaars verdreef. 'Mijn Vaders huis' was de term die Hij gebruikte. Hij sprak over de Joodse tempel. De tempel van Salomo en de tempel van Zerubbabel waren het huis van de Heere.

In de Bijbel bevindt het huis van de Heere zich altijd ergens op aarde: de tabernakel, de tempel, of, wanneer God door Zijn Geest bij ons komt wonen, bij ons. God is in de hemel, maar Hij is ook hier. Het is eenvoudigweg een feit — ik probeer niets te verdraaien — dat je in de Bijbel nergens zult vinden dat de hemel Gods huis wordt genoemd. Maar je zult wel veel verwijzingen naar Gods huis vinden, en die verwijzen altijd naar de tabernakel, de tempel of het lichaam van Christus.

Gods huis heeft veel woonplaatsen, want jij bent er een van. Jij bent een woonplaats. Jij bent een woonplaats. Er zijn velen van ons die woonplaatsen zijn. God woont in ons door Zijn Geest, en gezamenlijk is de gemeente Zijn huis. De Bijbel maakt dat heel duidelijk.

Petrus zegt in 1 Petrus 2:5 dat wij als levende stenen worden opgebouwd tot een geestelijk huis, een heilige tempel. In Efeze, hoofdstuk 2, zegt Paulus dat de gemeente gebouwd is op het fundament van de apostelen en profeten, met Jezus Christus Zelf als de voornaamste hoeksteen. In Hem groeit het hele huis, goed samengevoegd, uit tot een woonplaats van God in de Geest. Hij heeft het daar over de gemeente, het huis.

Hij schrijft in 1 Timotheus 3:15 aan Timotheus:

Maar voor het geval dat ik langer wegblijf, weet u nu hoe men zich moet gedragen in het huis van God, dat is de gemeente van de levende God, zuil en fundament van de waarheid.

1 TIMOTHEÛS 3:15

Het huis van God is de gemeente, zei Paulus. De schrijver van Hebreeën zei in hoofdstuk 3, vers 6:

Christus echter is getrouw over Zijn huis als Zoon. Zijn huis zijn wij, als wij tenminste de vrijmoedigheid en de roem van de hoop tot het einde toe onwrikbaar vasthouden.

HEBREEËN 3:6

Wij zijn Zijn huis.

Het lichaam van Christus, de gemeente, is Gods huis. Het is de tempel van de Heilige Geest. De tempel die Salomo bouwde en de tabernakel die Mozes bouwde, waren Gods huis toen Hij in tempels woonde die met handen waren gemaakt. Hij woont niet langer in tempels die met handen zijn gemaakt. Hij woont in mensen. De gemeente, Zijn gemeenschap, is Zijn huis. Jullie zijn als afzonderlijke leden van de gemeenschap Zijn woonplaatsen. In Zijn huis zijn veel woonplaatsen.

De komst van de Heilige Geest op Pinksteren maakt dit verschijnsel werkelijkheid. Zoals Jesaja zei:

dan zal de HEERE over elke plaats op de berg Sion en over de samenkomsten ervan overdag een wolk scheppen en rook, en 's nachts een schijnsel van vlammen vuur; ja, over alles wat heerlijk is, zal een beschutting zijn.

JESAJA 4:5

Dit is volgens mij wat God duidelijk maakt door boven iedere afzonderlijke christen in de bovenzaal een zichtbare tong van vuur te plaatsen. Het is niet noodzakelijk. Het dient alleen als visueel hulpmiddel. Ik denk niet dat de mensen die later in het boek Handelingen met de Geest werden vervuld zonder dat er een tong van vuur verscheen, iets misten wat de mensen in de bovenzaal wel ervoeren.

Maar bij het ontstaan van de gemeente wil God dit heel duidelijk maken: ‘Zoals Ik in de tabernakel woonde, woon Ik nu in jullie. Zoals Mijn aanwezigheid zichtbaar was in een vuurkolom boven de tent, zo heb Ik nu een heel klein vuurkolommetje boven ieder van jullie, omdat ieder van jullie afzonderlijk een heel kleine woonplaats van God is.’ Volgens mij stelde het vuur boven hun hoofden dat voor. Zo ben ik het gaan begrijpen.

17

De Geest ontvangen en ermee vervuld zijn

Vers 4 zegt:

En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen te spreken in andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

HANDELINGEN 2:4

Ze werden vervuld met de Heilige Geest. Jezus had in Handelingen 1:5 voorzeggd dat ze met de Heilige Geest gedoopt zouden worden. Hij had in Handelingen 1:8 voorzeggd dat ze kracht zouden ontvangen wanneer de Heilige Geest over hen kwam. Nu wordt ons verteld dat ze met de Heilige Geest vervuld zijn, en dat is hetzelfde. We kunnen dus zien dat Jezus de uitdrukking ‘gedoopt met de Heilige Geest’ gebruikte voor vervuld worden met de Geest.

Vervuld zijn met de Geest is niet noodzakelijkerwijs hetzelfde als eenvoudigweg de Heilige Geest hebben. Het is heel belangrijk dat we dit opmerken, en Paulus maakt dat duidelijk in Efeze. Als je kijkt naar Efeze 1, vers 13, schrijft Paulus aan christenen, heiligen in Efeze. Hij zegt in Efeze 1:13:

In Hem bent ook u, nadat u het Woord van de waarheid, namelijk het Evangelie van uw zaligheid, gehoord hebt; in Hem bent u ook, toen u tot geloof kwam, verzegeld met de Heilige Geest van de belofte,

EFEZE 1:13

Hij zegt:

Toen jullie tot geloof kwamen, werden jullie verzegeld met de beloofde Heilige Geest.

Paulus zegt tegen alle gelovigen:

Jullie werden verzegeld met de beloofde Heilige Geest.

Wat betekent ‘verzegelen’? Een zegel was een klodder was waarin een zegelstempel werd gedrukt en die daarna hard werd, meestal op een document of iets dergelijks, om de echtheid van het document aan te tonen. Wanneer een koning een brief verstuurde, was het heel belangrijk dat mensen wisten dat die werkelijk van hem kwam en niet van iemand anders. Daarom had hij zijn eigen ring met een zegelstempel dat niemand anders had en waarmee hij een afdruk in een klodder was kon maken. Hij deed een klodder was onder aan zijn brief en drukte zijn ring erin. Iedereen die de brief zag, wist dan dat die werkelijk van de koning kwam, omdat niemand anders dat zegelstempel had. Dat was van hem. Een zegel was dus iets waarmee echtheid werd aangetoond.

Paulus zegt dat wij verzegeld zijn. Dat wil zeggen: God heeft Zijn zegel op ons aangebracht, en dat zegel is de Heilige Geest. Doordat je de Heilige Geest bezit, heeft God laten zien dat je een echte christen bent. In 1 Johannes staat:

Hieraan weten wij dat wij in Hem blijven en Hij in ons, doordat Hij ons van Zijn Geest gegeven heeft.

1 JOHANNES 4:13

Paulus zei in Romeinen 8:9:

Maar u bent niet in het vlees, maar in de Geest, wanneer althans de Geest van God in u woont. Maar als iemand de Geest van Christus niet heeft, die is niet van Hem.

ROMEINEN 8:9

Dat het christelijke leven echt is, blijkt uit het feit dat Gods Geest aan je gegeven is, want iedereen die wedergeboren is, is uit de Geest geboren en bezit de Geest.

18

Voortdurend vervuld worden met de Geest

Dat zegt Paulus over de Efeziërs in Efeze 1. Maar als je naar Efeze 5 gaat, spreekt hij tegen dezelfde mensen. In Efeze 5:18 zegt Paulus:

En word niet dronken van wijn, waarin losbandigheid is, maar word vervuld met de Geest,

EFEZE 5:18

Wees vervuld met de Geest. Hij draagt hun op dat te doen, en het werkwoord duidt erop dat hij bedoelt: wees voortdurend vervuld met de Geest. Dit is een toestand die in stand gehouden moet worden. 'Blijf vervuld worden met de Geest' is een goede vertaling van dit werkwoord.

Merk op dat zij de Heilige Geest al hebben. Waarom moet hij hun dan zeggen dat ze vervuld moeten zijn met de Geest? Ze zijn verzegeld en bezitten de Geest. Spreekt het dan niet vanzelf dat ze vervuld zijn met de Geest? Blijkbaar niet, want je hoeft mensen niet te gebieden iets te doen wat al automatisch gebeurt. Hij gaat ervan uit dat alle christenen de Heilige Geest hebben, maar niet dat alle mensen altijd vervuld zijn met de Geest. Dat is iets wat in stand gehouden moet worden.

Deze fles water is niet vol. Hij is bijna vol, maar hij zou voller kunnen zijn. Er zit water in. Hij is niet leeg. Er zit dus wel water in, maar hij is niet helemaal gevuld. Als je christen bent, ontbreekt het je niet aan de Heilige Geest. Je bezit de Heilige Geest. Maar tegen ons, die de Geest bezitten, wordt gezegd dat we vervuld moeten zijn, dat we voortdurend vervuld moeten zijn met de Geest.

Ik zei al dat de apostelen de Geest hadden ontvangen op de dag dat Jezus uit de dood opstond. Volgens Johannes 20:22 blies Hij op hen en zei:

En nadat Hij dit gezegd had, blies Hij op hen en zei tegen hen:
Ontvang de Heilige Geest.

JOHANNES 20:22

Maar pas vijftig dagen later werden ze daadwerkelijk vervuld met de Geest. Volgens mij betekent dit dat je de Geest hebt wanneer je christen wordt, als je werkelijk wedergeboren bent. Punt. Iedere christen heeft de Heilige Geest in zich. Maar het spreekt niet vanzelf dat je vervuld bent met de Geest. Vervuld zijn is iets kwantitatiefs. Vervuld zijn is iets wat in een bepaalde mate kan zijn. Je kunt meer of minder vervuld zijn met de Geest. En wij hebben het voorrecht en, in zekere zin, de verplichting om vervuld te zijn met de Geest, omdat ons geboden wordt dat te zijn.

19

Bovennatuurlijk spreken in andere talen

Deze mensen werden vervuld met de Geest en ontvingen, zoals Jezus had gezegd, kracht:

maar u zult de kracht van de Heilige Geest ontvangen, Die over u komen zal; en u zult Mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het uiterste van de aarde.

HANDELINGEN 1:8

Ze ontvingen kracht om te spreken in talen die ze niet hadden geleerd. Dat is iets bovennatuurlijks. Sommige mensen zeggen: 'Misschien was dat het niet. Misschien spraken ze allemaal dezelfde taal, maar vond het wonder plaats bij de hoorders. God vertaalde wat er gesproken werd in de taal van de hoorders, en de apostelen spraken niet noodzakelijkerwijs in vreemde talen.' Maar dit is een onnodige manier om een betekenis aan de tekst op te dringen. Er staat dat ze in andere talen spraken. Het woord 'tongen' betekent talen. Ze spraken andere talen, en later in het boek Handelingen deden andere mensen dat ook. We kunnen het dus net zo goed opvatten zoals het duidelijk in de tekst staat. Deze mensen spraken talen die ze niet kenden.

Hoe weet ik dat ze die talen niet kenden? Omdat Paulus in 1 Korinthe 14 spreekt over het spreken in tongen. In 1 Korinthe 14:2 staat:

Wie namelijk in een andere taal spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God, want niemand begrijpt het, maar in zijn geest spreekt hij geheimenissen.

1 KORINTHE 14:2

Later zegt hij, samengevat, dat wanneer hij in een andere taal bidt, zijn geest bidt, maar zijn verstand zonder vrucht blijft.

Iemand die in tongen spreekt, weet volgens deze uitleg zelf niet wat hij zegt. Op de pinksterdag herkenden de aanwezige hoorders de gesproken talen echter wel.

Er zijn nog een paar andere gevallen in het boek Handelingen waarin we lezen dat mensen in tongen spreken. In elk van die gevallen gebeurt dat wanneer ze met de Geest vervuld worden. Een van die andere gelegenheden vinden we in hoofdstuk 10, wanneer Petrus in het huis van Cornelius predikt. Terwijl hij predikt, komt de Geest op de toehoorders, en zij spreken in tongen en profeteren. Later in het boek Handelingen, in Handelingen 19, in de eerste zeven verzen, treft Paulus in Efeze twaalf mannen aan. Hij doopt hen in water en legt hun vervolgens de handen op. Ze worden met de Geest vervuld en spreken opnieuw in tongen.

20

Twée uitersten over de gave van talen

Op grond hiervan hebben veel mensen betoogd dat spreken in tongen onvermijdelijk gepaard gaat met het vervuld worden met de Geest. We hebben drie gevallen in de Bijbel waarin ons wordt verteld dat mensen met de Geest vervuld werden en bij die gelegenheid in tongen spraken. Dat is de basis geworden van de pinksterleer, die naar mijn mening verder gaat dan de Bijbel. Deze pinksterleer wordt de leer van het eerste bewijs genoemd. Zij zeggen dat spreken in tongen het eerste bewijs is dat je met de Geest vervuld bent. Dat zou voor hen betekenen dat als je niet in tongen spreekt, je niet met de Geest vervuld bent, omdat je het bewijs daarvan niet hebt. Daarom is spreken in tongen in pinksterkringen een overgangsritueel. De pinksterbeweging is een beweging die in 1906 in Los Angeles begon en zich over de hele wereld heeft verspreid. Het is een zeer belangrijke beweging binnen het evangelische christendom.

Als je opgroeit in een pinkstergemeente, willen ze dat je op een bepaald moment gered wordt. Maar later willen ze ook dat je in de Heilige Geest gedoopt wordt en in tongen spreekt. Als dat bij jou niet heel vanzelf gaat, zullen ze je helpen. Ze zullen de pomp op gang brengen: ‘Zeg mij na: Shandala, Bandala, hoe-heet-het-ook-alweer.’ Je kunt beginnen door de pomp op gang te brengen; zo noemen ze dat. ‘Herhaal deze woorden gewoon. Dan stop ik en ga jij door.’ Het is als met een kind op een fiets wanneer je de zijwieltjes eraf haalt: ‘Ik haal de zijwieltjes eraf, en jij blijft gewoon fietsen.’ Dat is de pinksteropvatting.

Aan het andere uiterste staan degenen die geloven dat spreken in tongen alleen voor het apostolische tijdperk bestemd was en dat er sinds de tijd van de apostelen niet meer in tongen gesproken is. Het was alleen bedoeld voor de inwijding van de gemeente, zoals de tongen van vuur op hun hoofden. Dat is nooit herhaald. Zo heb je twee uitersten in de kerk. Er zijn mensen die denken dat je in tongen moet spreken om met de Geest vervuld te worden. Sommige extreme pinkstergelovigen, die United Pentecostals worden genoemd, geloven zelfs dat je pas gered bent wanneer je in tongen hebt gesproken. Dat bevindt zich werkelijk uiterst links.

Uiterst rechts heb je de cessationisten. Cessationisten geloven dat spreken in tongen een van die gaven is die eenvoudigweg niet meer bestaan. Als je hoort over mensen die wel in tongen spreken, spreken ze waarschijnlijk vanuit het vlees. Of misschien is het nog erger en hebben ze een demonische namaak. Het komt niet van de Heilige Geest, zeggen ze, omdat tongen niet voor deze tijd bestemd zijn. Dat is de cessationistische opvatting. Die wordt zo genoemd vanwege de cessatie, het ophouden van de gaven.

Dezelfde mensen geloven dat er geen gave van genezing en geen gave van profetie is, en dat sommige gaven niet meer onder ons zijn. De gaven die zij de teken-gaven noemen, zijn verdwenen. Ze zouden het ermee eens zijn dat de gave van het geven nog steeds bestaat. Vraag maar aan een willekeurige prediker of hij gelooft in de gave van het geven, de gave van het betonen van barmhartigheid, de gave van hulpbetoon of de gave van onderwijs. Ook dit zijn gaven van de Geest, die in dezelfde lijst staan, maar het is nogal willekeurig. Ze zeggen: 'De gaven die we graag in de gemeente hebben, zijn nog steeds onder ons. De gaven die we niet in onze gemeente hebben, horen we kennelijk niet te hebben.'

Het is gemakkelijk om de normen van het christendom uit te leggen aan de hand van wat er in onze gemeente gebeurt. Wij zijn tenslotte normaal, nietwaar? God verhoede dat men ons als beneden de norm zou beschouwen. Als ze het in onze gemeente niet doen, zal het wel niet de bedoeling zijn dat het gebeurt. Ik ben opgegroeid in een cessationistische gemeente en volgens mij is dat zo ongeveer de mentaliteit: 'Als wij het niet doen, hoort niemand het te doen.'

Ook dat is een uiterste, want nergens zegt de Bijbel dat ook maar een van de gaven vóór de wederkomst van Christus zou ophouden. Zo heb je sommigen die zeggen dat je in tongen moet spreken om gered te worden, terwijl anderen zeggen dat je nooit in tongen zou moeten spreken en dat het waarschijnlijk demonisch is als je het wel doet. Laten we gewoon Bijbels zijn. De Bijbel levert bewijs dat er in de tijd van het Nieuwe Testament zo'n verschijnsel was, en er is geen bewijs dat het op enig bepaald moment vóór de wederkomst van Christus zou eindigen. Ten minste sommige mensen spraken in andere talen toen ze met de Geest vervuld werden.

21

De vrucht als bewijs van geestelijk leven

Ik zeg sommigen, omdat de Bijbel nergens suggereert dat iedereen dat deed. De Bijbel suggereert nergens dat het spreken in tongen altijd plaatsvond wanneer iemand met de Geest werd vervuld. We hebben in de Bijbel feitelijk vijf of zes gevallen waarin mensen met de Geest werden vervuld. In drie daarvan wordt vermeld dat zij in tongen spraken. Het kan ook bij de andere drie gelegenheden zijn gebeurd, maar dat wordt ons niet verteld, en daarom kan het ook niet zijn gebeurd. We vinden in de Schrift nergens de bevestiging dat mensen iedere keer dat zij met de Geest worden vervuld, in tongen spreken. Het is dus verkeerd om te suggereren dat dit wel zo zou zijn. Daarvoor vinden we geen grond in de Schrift.

Ik ken veel mensen bij wie alles erop wijst dat zij met de Geest vervuld zijn, maar die nooit in tongen hebben gesproken. In de meeste gevallen is het spreken in tongen niet buitengewoon belangrijk. Ik zeg niet dat het geen waarde heeft. Als God je de gave van tongen heeft gegeven, wie ben ik dan om te zeggen dat een gave van God niet iets goeds is? Het is iets goeds. Het is alleen niet het belangrijkste.

Het beste bewijs dat je met de Geest vervuld bent, is dat je de vrucht van de Geest hebt, want een boom brengt vruchten voort die overeenkomen met zijn eigen levenskwaliteit.

Zo brengt iedere goede boom goede vruchten voort en een slechte boom brengt slechte vruchten voort.

MATTHEÛS 7:17

Je kunt aan de vrucht zien hoe geestelijk iemand is. Als iemand de vrucht van de Geest heeft, namelijk:

De vrucht van de Geest is echter: liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Daartegen richt de wet zich niet.

GALATEN 5:22-23

dan zijn dit geestelijke karaktereigenschappen. Als iemand die eigenschappen in ruime mate bezit, dan is die persoon geestelijk gezond. De Geest brengt dat voort. Mensen kunnen gaven van de Geest hebben, waaronder het doen van wonderen, en niet eens behouden zijn. In dat geval is het een valse gave. Maar er zijn zelfs christenen die sommige van deze gaven hebben gehad, waarschijnlijk echt, terwijl die gaven toch geen bewijs waren dat zij geestelijke mensen waren.

Denk eens aan Bileam in het Oude Testament. Hij was een valse profeet, maar de Geest van God kwam op hem en hij profeteerde. Kajafas beraamde de dood van Jezus, en de Geest van God sprak profetisch door hem heen. Dat zegt de Bijbel. Toen koning Saul David achtervolgde om hem te doden, kwam hij tussen profeten terecht. De Geest kwam op hem en hij profeteerde korte tijd. Profetie, spreken in tongen en geestelijke gaven bewijzen niet dat je geestelijk bent.

22

Gaven aan de boom en vrucht uit de boom

Hoe komt dat? Ik vind het beeld dat Juan Carlos Ortiz gebruikte erg mooi. Hij was een Argentijnse voorganger. Hij maakte ooit deel uit van de Assemblies of God. Ik denk dat hij nu waarschijnlijk niet aan een kerkgenootschap verbonden is. Ik weet niet wat hij tegenwoordig doet. Maar hij woonde in Buenos Aires en schreef jaren geleden, in de jaren zeventig, een boek met de titel Disciple. Hij gaf daarin een heel goed voorbeeld.

Hij zei: ‘Wij pinkstergelovigen’ — want dat was hij — ‘zeggen graag dat wij geloven in de volheid van de Heilige Geest volgens Handelingen 2:4.’ Daarmee bedoelde hij dat pinkstergelovigen geloven dat je in tongen spreekt als je met de Geest vervuld bent. Hij zei: ‘We zouden moeten zeggen dat wij geloven in de vervulling met de Geest volgens Galaten 5:22-23.’ Dat is de vrucht van de Geest.

Toen gaf hij dit voorbeeld. Hij zei: ‘In Argentinië, waar ik woon’ — ik citeer hem min of meer — ‘hebben we in Buenos Aires niet erg veel bomen. Met Kerstmis wil iedereen een kerstboom, maar bomen zijn erg duur, omdat er maar heel weinig zijn. Daarom kopen de meeste mensen een kunstboom. Het is een goedkoop ding van ijzerdraad, cellofaan en dat soort materialen. Maar op kerstavond wordt hij vaak met veel geschenken versierd. In een heel goedkope boom, die je voor een of twee dollar kunt kopen, kan een Rolex-horloge of een diamanten ring hangen.’ Dat kwam doordat ze de geschenken voor mensen in hun boom hingen.

Hij zei: ‘Je zou kunnen denken dat het een geweldige boom is, omdat er een Rolex-horloge en een diamanten ring in hangen. Maar op kerstdag staat de boom ’s middags bij de stoeprand te wachten tot de vuilnisman hem meeneemt. De boom heeft uit zichzelf geen waarde, omdat hij de geschenken niet heeft voortgebracht. Iemand anders heeft de geschenken erin gehangen. Ze vertellen je niets over de kwaliteit van de boom, maar over de kwaliteit van degene die het geschenk geeft, de persoon die het geschenk in de boom heeft gehangen.’

Maar hij zei: ‘Als je een sinaasappelboom hebt en die goede sinaasappels voortbrengt, vertelt dat je iets over de boom, want zoals Jezus zei:

Stel dat de boom goed is, dan is ook zijn vrucht goed; of dat de boom slecht is, dan is ook zijn vrucht slecht. Want aan de vrucht wordt de boom gekend.

MATTHEÛS 12:33

Niet aan zijn geschenken. Als je tegen een sinaasappelboom zou zeggen: “Waarom hangen er geen Rolex-horloges aan je?”, dan zou de sinaasappelboom gerust kunnen zeggen: “Het spijt me, maar niemand heeft Rolex-horloges aan mij gehangen. Ik breng sinaasappels voort.” Dat zou volkomen terecht zijn.

Als iemand zegt: ‘Waarom heb jij de gave van tongen niet?’, kun je zeggen: ‘Het spijt me, niemand heeft mij de gave van tongen gegeven. Dat is een gave die ik niet heb ontvangen.’ Maar als ik liefde, blijdschap, vrede, zachtmoedigheid en geduld voortbreng, dan is dat goede vrucht. Dat is het kenmerk van een geestelijke christen, niet hoeveel gaven je hebt of wat voor soort gaven het zijn. Want die gaven zeggen niets over jou. Ze zeggen alleen iets over God, Die ervoor heeft gekozen jou een gave te geven. Misschien heeft Hij dat gedaan zonder enig verband met hoe goed jij als christen bent. Helaas geeft Hij ze niet altijd aan de beste christenen. Ik weet niet waarom.

23

Geestelijke gaven en het teken van talen

Het kenmerk van geestelijk zijn is niet dat je in tongen kunt spreken of dat je een bepaalde gave van de Geest hebt. Toch ben ik ervan overtuigd dat iemand die vervuld is met de Geest, ook een of andere gave ontvangt. Het zijn niet allemaal mysterieuze gaven, zoals het spreken in tongen, of verbazingwekkende gaven, zoals de wonderen die ik genoemd heb. Paulus noemt de gaven van hulpbetoon, geven, leidinggeven, vermaning en onderwijs. Wanneer mensen deze gaven hebben, is dat niet zo spectaculair, maar wel heel nuttig.

Eerlijk gezegd ben ik liever bij iemand met de gave van hulpbetoon, geven of onderwijs dan bij iemand die de hele dag in tongen kan spreken. Paulus zei in 1 Korinthe 14:

Ik dank mijn God dat ik in meer andere talen spreek dan u allen.

1 KORINTHE 14:18

Maar hij zei:

In de gemeente spreek ik liever vijf begrijpelijke woorden dan tienduizend woorden in een onbekende taal.

1 KORINTHE 14:19

Paulus dacht dus niet dat het spreken in tongen je tot een bijzonder belangrijk mens of een bijzonder geestelijk mens maakte.

Maar hij zei in 1 Korinthe 14 wel dat tongen een teken zijn voor de ongelovige. Dat waren ze op de dag van Pinksteren. Het was een teken. Er waren ongelovige Joden. De stad was vol van hen. Het was het feest. Joden uit de hele wereld kwamen voor de feesten naar Jeruzalem. Ze kenden Christus niet en waren dus ongelovigen. Het spreken in tongen was voor hen een teken.

Een teken waarvan? Het was een teken dat er iets buitengewoons gebeurde, een teken dat er iets bovennatuurlijks gebeurde. Ze begrepen niet wat het was. We zullen zien wat voor verklaring ze ervoor bedachten. Ze dachten dat deze mensen dronken waren. Maar Petrus stond op, sprak hen toe en legde het verschijnsel uit.

Zo vinden we in Handelingen hoofdstuk 2 de eerste christelijke preek in de Bijbel. Die is heel leerzaam voor ons, want wij hebben heel wat preken gehoord. Het kan interessant zijn om wat Petrus predikte te vergelijken met wat wij gewoonlijk horen prediken. Wij leven namelijk tweeduizend jaar later, en in die tijd zijn er heel wat tradities bij gekomen, waaronder de gebruikelijke manier waarop het Evangelie wordt gebracht. De manier waarop de apostelen het Evangelie brachten, zou ons weleens kunnen verrassen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Handelingen 1:5
- Handelingen 1:8
- Handelingen 1:14
- Handelingen 1:3
- Handelingen 2:1
- Jakobus 2:7
- Jakobus 2:1
- Jakobus 1:18
- Handelingen 2:1-4
- Zacharia 14:8
- Johannes 4:10
- Johannes 7:37
- Johannes 7:38
- Johannes 7:39
- Hebreëën 12:22
- Mattheüs 5:14
- Jesaja 32:15
- Genesis 1:28
- Jesaja 5:2
- Jesaja 5:7
- Mattheüs 3:10
- Ezechiël 37:11
- Ezechiël 37:14
- Handelingen 2:16
- Joël 2:28-32
- Johannes 14:16-17
- Johannes 14:23
- Johannes 15:7
- Johannes 15:5
- Jesaja 4:2

- Jesaja 4:5-6
- Johannes 14:2
- Psalmen 139:8
- Johannes 2:16
- 1 Timotheüs 3:15
- Hebreeënen 3:6
- Jesaja 4:5
- Handelingen 2:4
- Efeze 1:13
- 1 Johannes 4:13
- Romeinen 8:9
- Efeze 5:18
- Johannes 20:22
- 1 Korinthe 14:2
- Mattheüs 7:17
- Galaten 5:22-23
- Mattheüs 12:33
- 1 Korinthe 14:18
- 1 Korinthe 14:19

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.